

Liturgie Eeuwigheidszondag

Welkom

Stil worden voor God

Votum en groet

Zingen NPB Psalm 73: 7 – Wie heb ik in het hier en nu

Gebed

Kindmoment - Alles wordt nieuw

Zingen GK 225: 2, 4, 5 – Nu ben je soms nog alleen

We zullen denken aan de mensen die we missen

Zingen Sela- De mensen die we missen

Lezen Psalm 16: 5-11; 1 Korintiërs 15: 12-23 en 47-57 ; Openbaring 22: 1 t/m 5

Lezen HC zondag 16, vr/antwoord 42

Zingen GK Psalm 16a (Opwekking 727) - Ik val niet uit zijn hand

Preek

Zingen GK Gezang 245: 1 en 2 – Zalig die in Christus sterven

Gebed

Collecte (kinderen weer terug)

Wij belijden ons geloof met de Apostolische geloofsbelijdenis.

Zingen: God en God alleen

Zegen

GOD en GOD alleen. Hij is de Bron van alles om ons heen.

Elke kleur en elke vorm, de stilte en de storm, 't Is GOD en GOD alleen.

GOD en GOD alleen onthult ons alles dat verborgen scheen.

En wat een mens ook denken kan: 't verandert nooit zijn plan, 't is GOD en GOD alleen.

GOD en GOD alleen, een GOD zo groot als Hij is er niet één.

Dat al wat adem heeft aan Hem de glorie geeft, aan GOD en GOD alleen.

GOD en GOD alleen, Hij is een huis door alle eeuwen heen.

Een verfrissende fontein, een eeuwig samenzijn met GOD en GOD alleen.

GOD en GOD alleen, een GOD zo groot als Hij is er niet één.

Dat al wat adem heeft aan Hem de glorie geeft, aan GOD en GOD alleen.(2x)

Voor melodie zie: <https://www.youtube.com/watch?v=1JFHmfMZBJk>

Preek

Thema: Sterven in Jezus is leven! **Beamer**

Dat is het vanmorgen het thema.

Op deze Eeuwigheidszondag.

Een dag die voor de één misschien beladen is, voor de ander troostvol.

Of allebei. En gaan verdriet en troost hand in hand, samen op!

Want we denken terug aan wie we door de dood verloren hebben.

Noemen hun namen, steken een kaars aan, en bewaren hun dierbare herinnering in ons hart.

Een dag dus van herinneren en gedenken.

Tegelijkertijd ook een dag van hoop en verwachting.

Blij vooruitzicht! Dankzij Gods belofte, dat de dood niet het laatste woord heeft.

Alleen hoe dan?

Laten we op die vraag samen zoeken naar een Bijbels antwoord.

En daarvoor neem ik jullie mee langs een aantal teksten in zowel het Oude- als het Nieuwe testament.

1. Sterven in het licht van het Oude Testament **Beamer**

Laten we eerlijk zijn, de dood confronteert ons allemaal met onze kwetsbaarheid.

Ieder van ons weet: eens komt dat moment dat je je laatste adem uitblaast.

Hoe veel of hoe weinig tijd ons ook gegeven wordt, dit leven is eindig.

Psalm 103 zegt: “De mens – zijn dagen zijn als het gras – hij is als een bloem die bloeit op het veld en verdwijnt zodra de wind hem verzengt. De plek waar hij stond kent hem niet meer.” **Beamer**

Dat klinkt hard en onontkoombaar. Maar het is de realiteit waarin wij leven.

Wie kent nog de namen van de mensen die we missen?

Ik loop wel eens over de begraafplaats.

Langs al die rijen stenen. Met al die rijen namen.

Om mijn eigen dierbaren te gedenken.

En het gebeurt wel eens dat ik dan ineens een naam zie en denk: Kijk nou!

Is die inmiddels ook gestorven?

En is er nog iemand die aan hem denkt?

Of is er nog iemand die zo nu en dan een bloemetje op haar graf legt?

Misschien ken je die ervaring zelf ook.

Als je staat bij het graf van je ouders, of grootouders.

Hun namen staan nog wel in de grafsteen gebeiteld, maar zijn inmiddels uit veel geheugens verdwenen.

En het dringt ineens tot je door: zo gaat het later met mij vast ook.

Ook ik zal na mijn sterven, na verloop van tijd, wegzinken in de vergetelheid.

“De plek waar hij stond kent hem niet meer”.

Laten we teruggaan naar Genesis.

Daarin wordt verteld we hoe de mens uit het stof van de aarde is gevormd.

God boog zich diep naar beneden, blies zijn levensadem in de mens — en zo werd de mens een levend wezen.

Dat moment is intiem, liefdevol, dichtbij.

God gaf ons leven met Zijn eigen adem.

Maar tegelijk horen we ook de andere kant.

Want na de zondeval klinken die aangrijpende woorden: **“Stof ben je, en tot stof keer je terug” (Gen. 3:19). Beamer**

Het Oude Testament is goudeerlijk.

De dood hoort al sinds mensenheugenis bij ons bestaan.

Niemand kan eraan ontsnappen.

“Leeft er iemand die de dood niet zal zien?” vraagt Psalm 89 zich af. Beamer

Het antwoord is duidelijk: nee!

En toch... te midden van die harde realiteit zie je ook in het Oude Testament al iets van hoop doorschemeren. Soms voorzichtig, soms verrassend duidelijk.

Ik denk daarbij bv. aan de dichter van **Psalm 73** die zegt: **“Maar nu weet ik mij altijd bij U. U houdt mij aan de hand en leidt mij volgens uw plan. Dan neemt U mij weg, met eer bekleed”. Beamer**

En berijmd klinkt het dan heel prachtig zo: **“En dan hiertoe door U bereid neemt U mij op in heerlijkheid”**. **Beamer**

Maar ik denk ook aan Daniël die een engel hoort zeggen: **“Velen die slapen in het stof van de aarde zullen ontwaken” (Dan. 12: 2)**. **Beamer**

En even later de belofte krijgt: **“Maar jij, ga het einde tegemoet. Je zult te ruste gaan en aan het einde van de dagen opstaan om het lot te ontvangen wat jou is toebedeeld.” (Dan. 12: 13)** **Beamer**

Of wat te denken van Prediker die in al zijn cynisme omtrent het leven toch hoopvol tot deze conclusie komt: **“Een mens gaat naar zijn eeuwig huis.....**

Wanneer het stof terugkeert naar de aarde, en weer wordt zoals het was, wanneer de adem van het leven weer naar God gaat, die het leven heeft gegeven” (Prediker 12)

Beamer

Kortom, het is alsof er in het Oude Testament al bloemknoppen ontstaan die later in het Nieuwe Testament open gaan en tot bloei zullen komen.

2. Sterven in het licht van het Nieuwe Testament **Beamer**

God wordt mens. Jezus Christus wordt geboren in deze wereld.

En met zijn komst breekt er iets radicaal nieuws door.

Want als voorproefje wekt hij doden weer tot leven.

Maar zelf sterft hij ook. En wordt begraven — ja.

Maar dat betekende niet het einde!

Want hij ging er niet aan onder door, maar dwars doorheen!

De dood hield hem niet vast!

Op de derde dag stond hij weer op.

Het graf werd geopend. En de dood verloor zijn macht.

Pasen!! **(Plaatje 1)** De steen is weg! Het graf is leeg!

Ja, Pasen heeft gezorgd voor de grootste ommekeer in de geschiedenis.

Want vanaf toen heeft de dood niet meer het laatste woord.

Hoor maar, Jezus zegt het zelf ook: **“Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven” (Joh. 11:25)**. **Beamer**

En de apostel **Paulus** trekt daaruit de conclusie: **“Sterven is winst” (Fil. 1:21)**. **Beamer**

Maar hoe kan Paulus dat nou zo zeker zeggen?

Nou, dat kan hij omdat de dood sinds Pasen niet langer een straf op de zonde is, maar een doorgang naar het leven. Een deur die ons thuisbrengt bij God.

Ook de catechismus zegt het in Zondag 16 zo mooi: “Onze dood is geen betaling meer voor de zonde, maar een afsterven van de zonde en een doorgang tot het eeuwige leven.”

Beamer

Dat betekent ook dat de dood geen muur meer is, maar een poort.

En niet het einde, maar een nieuw begin.

Daarom durft Paulus de dood zelfs uit te dagen als hij zegt: “**Dood, waar is je overwinning?**

Dood, waar is je angel?” (1 Kor. 15:55). Beamer

Want de angel is eruit.

De macht is gebroken.

Dankzij Jezus die overwon!

3. Missen én verwachten Beamer

Vandaag voelen we misschien wel aan den lijve dat woorden over sterven en opstanding ook kunnen schuren.

Want we dragen herinneringen met ons mee.

Soms nog pril, rauw en scherp.

Worden dagelijks geconfronteerd met die lege stoel.

Met die stem die we zo graag hoorden en nu zo missen.

Die hand die we niet meer kunnen vasthouden.

En het zou niet eerlijk zijn om dat goed te praten.

Of er zomaar overheen te praten.

Rouw en gemis doen pijn.

Dat mág er ook zijn!

En dus vliegen we er niet snel aan voorbij.

Ook Jezus huilde immers bij het graf van zijn vriend Lazarus!

En hij was God, maar ook echt mens.

En kan daarom in alles met ons meevoelen.

Hij kan samen met ons lachen.

Maar ook samen met ons huilen.

En daarom hoeven we voor God niet flink te zijn.

Hoeven we onze tranen niet weg te stoppen.

Maar kunnen we ze rustig laten stromen.

Totdat God ze drogen zal.

En toch — ook daar, of juist daar, midden in ons verdriet, klinkt nog steeds de stem van Jezus die zegt: “Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.”

Dat zijn geen gemakkelijke woorden. En is beslist geen goedkope troost.

Maar voor wie het geloven kan, wel een enorme geruststelling.

En hoor ook eens wat de apostel Paulus schrijft: **“Wanneer wij met Christus zijn gestorven, geloven we dat we ook met Hem zullen leven, omdat we weten dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de dood, niet meer sterft: de dood heeft geen macht meer over Hem. Door zijn sterven is Hij voor eens en altijd dood voor de zonde; en nu Hij leeft, leeft Hij voor God. Zo moet ook u uzelf zien: dood voor de zonde, maar in Christus Jezus levend voor God”.** (Rom. 6: 8-11) **Beamer**

En in een andere brief klinkt dan die prachtige zin: **“Wij weten dat wanneer onze aardse tent, het lichaam waarin wij wonen, wordt afgebroken, we van God een woning krijgen, een eeuwige, niet door mensenhanden gemaakte woning in de hemel”** (2 Kor. 5: 1) **Beamer**

Wat een troostrijk vooruitzicht!

Daarom mogen we vandaag, de namen noemen van de mensen die we missen.

Geliefden die nog steeds met ons verweven zijn.

Of ze nu hoogbejaard zijn geworden. Of jong zijn gestorven.

Soms onvoldragen nog, of stilgeboren.

Door alle tranen heen, hoopvol!

Want zij zijn onderweg niet achtergebleven, maar ons voorgegaan!

Naar een plaats waar zij eeuwig thuis zullen zijn.

En we elkaar ooit weer zullen zien. Om nooit meer uit het oog te verliezen.

4. Met onze blik naar voren **Beamer**

Ja, want het toekomstperspectief dat de Bijbel ons geeft, reikt ver vooruit.

In Openbaring zien we zelfs een toekomst die door ons nauwelijks te bevatten is.

Johannes beschrijft daar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Waar geen dood meer is, geen rouw, geen pijn.

En waar God zelf alle tranen van onze ogen af zal wissen.

Daar stroomt een rivier, met aan weerszijde een levensboom.

Zoals ooit in het Paradijs. En nu als teken dat de dood voorgoed voorbij is.

Laat je er maar door bemoedigen. En troosten

Vandaag, morgen en iedere dag dat je moet denken, aan wie je hier zo mist.

Want afscheid nemen doet pijn.

Maar afscheid voor altijd, hoeft het gelukkig niet te zijn!

En dus geen vaarwel, maar tot ziens!

Eeuwigheidszondag. Een zondag met verschillende emoties.

Verdriet. Maar ook hoop!

Omdat we mogen geloven: **Beamer**

- **Dat we onze geliefden niet verloren hebben, maar dat ze ons vooruit zijn gegaan. Ze zijn dus eerder thuis dan wij.**
- **Dat ook ons leven veilig is in Gods hand.**
- **En dat de dood voorgoed verdwijnt, als Jezus terugkomt.**

Laten we leven met die hoop en in die verwachting.

Niet door te doen alsof er geen dood meer is.

Maar als mensen die weten dat Jezus ons uit de dood tot het leven roept.

Hoor je hem roepen?

Zeg het me dan maar na: **Plaatje 2**

Zomaar voorbij? Dat bestaat niet!

Afscheid voorgoed? Evenmin.

Sterven in Jezus is leven!

Daar in een heel nieuw begin.

Amen.